

คนเด่น ประจำฉบับ

“อย่าคิดว่าการเป็น โรคธาลัสซีเมีย
เป็นอุปสรรค คนอื่นทำได้ เราก็ทำได้
เพียงแค่เราเชื่อมั่นในตัวเอง และกำลังใจ
จากครอบครัวก็เป็นสิ่งสำคัญ ครับ”

ช่วยแนะนำตัวเองหน่อยจ้ะ

ผมชื่อ ปฐมบุตร ชุมศรี

ชื่อเล่น บุตร อายุ 25 ปีครับ

การศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการทั่วไป

มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ ครับ

บุตรทราบว่าตัวเองเป็นธาลัสซีเมียเมื่อไหร่และรักษาที่ไหนมาจ๊ะ

แม่บอกว่าบุตรเป็นตอนอายุ 6 เดือน เริ่มจากมีอาการตัว
ซีดเหลือง ก็เลยมีคนแนะนำให้มารักษาที่โรงพยาบาลศิริราชครับ

ตอนนี้บุตรทำงานอะไรจ๊ะ

ผมทำธุรกิจของครอบครัวครับ ตอนนี้ก็ช่วยแม่ทำงาน
ที่บ้านครับ ทำตั้งแต่เรียนจบเลย ที่บ้านเป็นร้านเบเกอรี่เล็กๆ
เป็นร้านขายของฝากของอำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร
สินค้าที่เด่นที่สุดก็คือชิฟฟอนเค้กมะพร้าวน้ำหอม ร้านเปิดมา
ได้ 10 ปีแล้ว ผมเพิ่งมาเริ่มช่วยได้ประมาณ 3 ปีครับ ที่ร้านก็
มีสินค้าผลิตภัณฑ์หลากหลายอย่าง ส่วนใหญ่จะเน้นสินค้าที่ทำ
มาจากมะพร้าวน้ำหอมเป็นส่วนประกอบหลัก เพราะว่าที่ อำเภอบ้านแพ้วเป็นแหล่งปลูกมะพร้าวน้ำหอมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของ
ประเทศไทย ร้านเราก็จะช่วยต่อยอดจากตรงนี้ได้ จากมะพร้าว
น้ำหอมที่คนซื้อกินแต่น้ำกับเนื้อ เราแปรรูปเป็นชิฟฟอนเค้ก
ไส้ครีมมะพร้าวน้ำหอม เค้กมะพร้าวอ่อน บัตเตอร์เค้กที่ใส่
เนื้อมะพร้าวลงไป วุ้นกะทิ มะพร้าวแก้ว ฯลฯ ก็ช่วยยกระดับ

สินค้าในชุมชนได้ แล้วก็ได้ออกไปข้างต้นว่าสินค้าที่ขายดีที่สุด
คือชิฟฟอนเค้กมะพร้าวน้ำหอม ตอนนี้ได้รับตราสินค้า OTOP
ของจังหวัดสมุทรสาคร เป็นสินค้า OTOP ระดับ 5 ดาว เลยครับ
ที่ร้านเราจะมีการผลิตที่จะผลิตใหม่วันต่อวันครับ เพราะว่าส่วน
ประกอบที่ใช้เป็นมะพร้าวน้ำหอมซึ่งเราไม่ได้ใช้พวกสารเสริม
หรือวัตถุกันเสียสินค้าก็เลยค่อนข้างจะมีอายุสั้น ต่อวันจะผลิต
ได้ประมาณ 1,500 ชิ้น หรือ 150 กล่อง แล้วก็จะมีขนมอย่างอื่น
อีก เช่น เค้กมะพร้าวอ่อน เค้กเนยสด บัตเตอร์เค้ก เค้กฝอยทอง
 ฯลฯ ผลิตควบคู่กันไป สำหรับยอดขายที่ร้านก็ตีประมาณหนึ่ง
ครับส่วนใหญ่จะขายดีช่วงวันหยุดเทศกาลต่างๆ จะผลิตเพิ่มจาก
เดิมเยอะขึ้นหน่อยครับ

บุตรมีหน้าที่ความรับผิดชอบอะไรที่ร้านบ้าง

งานที่ผมต้องรับผิดชอบทุกวันนี้คือส่งขนมให้กับลูกค้า
เจ้าประจำตามออเดอร์จากร้านต่างๆ และลูกค้าที่โทรสั่งสินค้า
ครับ พอเสร็จจากส่งของก็มาช่วยขายที่หน้าร้านด้วย ตอนเย็น
ก็จัดทำบัญชีและวางแผนสำหรับการผลิตในวันถัดไปครับ

ชีวิตความเป็นอยู่ตอนนี้โอเคห่วงแค่เรื่องสุขภาพตัวเอง
เพราะนอนดึก แต่ชีวิตการทำงานก็ถือว่าต่างจากช่วงเรียน
มหาวิทยาลัยพอสมควรเลยครับ ตอนเรียนก็เรียนอย่างเดียวไม่
ได้ไปหางานทำ หรือรับทำงานพาร์ทไทม์อะไร พอจบมาทำงาน
ที่บ้านแรกๆ ก็ไม่รู้ว่าจะมีวิธีพูดคุยหรือรับมือกับลูกค้ายังไง ของ
ที่ผลิตมาเสียหายจะแก้ไขยังไงปัญหาเกิดจากอะไรคือตอนเรียน
เราก็รู้ทางทฤษฎีมันเป็นแบบนี้ๆ แต่ในการทำงานมันไม่

เหมือนกัน เราก็ต้องเรียนรู้ไปที่ละนิดๆ ถ้าเจอแบบนี้ก็ต้องทำแบบไหน จนตอนนี้โอเคแล้วครับ ทุกอย่างถ้าเราตั้งใจก็ไม่มีอะไรเกินความสามารถ ยิ่งถ้าทำมันไหนสนใจสินค้า OTOP ขึ้นดีจาก อำเภอบ้านแพ้ว ก็ลองเข้าไปดูใน Facebook ได้ครับที่ www.facebook.com/bbbakerybanphaeo (งานขายของก็มา 555)

บุตรมีกิจกรรมที่สนใจอื่นๆ บ้างมั๊ย

ผมก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไปแหละครับ ดูหนัง ฟังเพลง หาสิ่งใหม่ๆ ทำ แล้วก็ชอบซื้อของออนไลน์ 5555555 ตอนนี้นึกสนใจการวิ่งด้วยครับ ซ้อมวิ่งมาปีกว่าๆ แล้ว ถ้ามีงานวิ่งที่ไหนจัดไม่ไกลมากก็ไปร่วมวิ่ง ระยะทางที่ลงวิ่งได้ก็ 10 กิโลเมตรแล้วครับ

บุตรมีแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างไรให้มีความสุข

สิ่งที่สำคัญคือต้องมีกำลังใจที่ดีครับ ทั้งครอบครัว เพื่อนๆ คือผมรู้สึกว่ามันโชคดีนะที่คนอื่น ๆ เข้าใจว่าเราเป็นแบบนี้ๆ นะ คือเราก็ไม่ได้แปลกจากคนอื่น เราก็สามารถทำอะไรได้เต็มร้อยเหมือนคนปกติทุกอย่าง เพียงแค่ถึงเวลาเราก็มาให้เลือกตามที่เหมาะสมแค่นั้นเอง สำหรับผมโฟกัสแต่ปัจจุบันว่าเราทำอะไรอยู่ก็พอ ถ้าปัจจุบันมีความสุข พรุ่งนี้ก็จะมีความสุข แต่ถ้าปัจจุบันเครียด พรุ่งนี้ก็จะรู้สึกไม่ดีละกระวนกระวายใจละ เครียดสะสมต่อๆ ไปเรื่อยๆ

การเป็นโรคธาลัสซีเมีย

เป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิตและการทำงานมั๊ย สำหรับบุตร

สำหรับผมคิดว่าไม่มีนะถึงมีก็น้อยมาก ผมทำงานอยู่กับบ้าน เราต้องควบคุมตัวเองให้ได้ กินยาให้ครบ อะไรที่เสี่ยงได้ก็เลี่ยงครับ เพราะว่าทุกอย่างมันก็เป็นผลดีกับตัวเองทั้งนั้น แต่ก็ต้องสารภาพว่าผมกำลังฝึกให้ตัวเองนอนเร็ว อยู่ครับ ปกติก็นอนดึก เริ่มปรับเวลาตัวเองให้นอนไม่เกิน 4 ทุ่มครึ่งครับ นอนดึกก็ส่งผลให้เปอร์เซ็นต์เลือดตกครับ

สุดท้ายนี้อยากให้บุตรฝากข้อความ

แบ่งปันกำลังใจให้กับผู้ป่วยธาลัสซีเมียคนอื่นๆ หน่อยจ้ะ

ก็ฝากถึงทุกคนนะครับ ไม่ต้องท้อนะครับ เรายังสามารถทำอะไรได้อีกเยอะแยะเรียกว่าเทียบเท่าคนปกติเลยก็ได้ สำหรับน้องๆ ที่กำลังเรียนอยู่ก็ตั้งใจเรียน ผันใจว่าอยากทำอะไรมุ่งไปเลยครับ เราสามารถทำได้ทุกอย่างในโลกนี้เพียงแค่อย่าเอาโรคนี้มาเป็นตัวกำหนดว่าเราทำอันนี้ไม่ได้ อย่าเอามันมาบั่นทอนกำลังใจตัวเอง อย่าคิดว่ามันเป็นอุปสรรค คนอื่นทำได้เราก็ทำได้ เพียงแค่เราเชื่อมั่นในตัวเอง และกำลังใจจากครอบครัวก็เป็นสิ่งสำคัญครับ

